

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně **H. M.**, zast. JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem, se sídlem v Plzni, Husova 17, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 11. 2005, č. j. 16 Cad 185/2005 - 24,

t a k t o :

- I.** Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 11. 2005, č. j. 16 Cad 185/2005 - 24, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.
- II.** Odměna zástupci stěžovatelky JUDr. Petru Knoblochovi, advokátu, se sídlem v Plzni, Husova 17, **se určuje** částkou 975 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (žalované) ze dne 1. 8. 2005, byla zamítnuta žádost žalobkyně o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 40 a § 43 zákona č. 155/1995 Sb. (o důchodovém pojištění) v platném znění (dále jen „zdp“) s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Tachově (dále jen „OSSZ“) ze dne 28. 6. 2005 se sice žalobkyně stala částečně invalidním podle ust. § 44 odst. 1 zdp od 1. 6. 2005, avšak v rozhodné době posledních 10ti roků počítaných zpět před vznikem částečné invalidity, nezískala potřebných 5 roků pojištění pro vznik nároku na částečný invalidní důchod; v rozhodném období 10ti roků před vznikem částečné invalidity,

tj. od 1. 6. 1995 do 31. 5. 2005 získala pouze 3 roky 214 dnů pojištění. Doba, po kterou byla stěžovatelka vedená v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995 jako uchazečka o zaměstnání, po kterou jí nenáleželo hmotné zabezpečení, mohla být přitom hodnocena nejvýše v rozsahu 3 roků před vznikem nároku na důchod.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka včas opravný prostředek, v němž uvedla pouze tolik, že se proti němu odvolává a odkazuje na posudek lékaře OSSZ Tachov, jímž byla uznána částečně invalidní vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu a výsledkům veškerých vyšetření.

Protože opravný prostředek žalobkyně byl zaslán přímo žalované, postoupila jej žalovaná Krajskému soudu v Plzni spolu s vyjádřením, v němž navrhovala jeho zamítnutí. Připomněla ust. § 43 písm. a) zdp, podle něhož má pojištěnec nárok na částečný invalidní důchod nejen při splnění podmínky vzniku částečné invalidity, ale též získání potřebné doby pojištění. Žalobkyně však takovou potřebnou dobu v období 10ti roků před vznikem částečné invalidity (od 1. 6. 1955 do 31. 5. 2005) nezískala, neboť doložila pouze 3 roky a 214 dnů pojištění. Vzhledem k nesplnění potřebné doby pojištění 5 roků, nezbylo tudíž než její žádost o přiznání částečného invalidního důchodu napadeným rozhodnutím zamítnout.

Usnesením ze dne 7. 9. 2005, č. j. 16 Cad 185/2005 – 5, vyzval Krajský soud v Plzni stěžovatelku, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy doplnila a upřesnila své podání (žalobu) ze dne 23. 8. 2005, jednak přesným označením dne doručení napadeného rozhodnutí, dále doplněním žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný, uvedením důkazů, které navrhuje provést k prokázání svých tvrzení a formulaci návrhu výroku rozsudku. Konečně byla vyzvána, aby připojila stejnopis napadeného rozhodnutí žalované. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud opakuje, že podání žalobkyně (žaloba) proti napadenému rozhodnutí žalované, postrádá nejen náležitosti žaloby ve smyslu § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ale i náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 3 s. ř. s. Nebylo z něho totiž možno zjistit, zda žalobkyně napadá všechny výroky rozhodnutí či pouze jeden z nich, které ustanovení konkrétního právního předpisu správní orgán porušil a jaké důkazy jsou stěžovatelkou navrhovány k prokázání jejích tvrzení. Soud stěžovatelku rovněž poučil o nezbytnosti závěrečného návrhu a způsobu jeho formulace. Stěžovatelku konečně poučil, že neodstraní-li ve stanovené lhůtě své podání, bude toto odmítnuto.

Na výzvu soudu stěžovatelka ve stanovené lhůtě reagovala přípisem v němž uvedla, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu „nemůže souhlasit s usnesením České správy sociálního zabezpečení, důkazy byly provedeny posudkovou komisí na celkovém vyšetření, nebyl učiněn návrh rozsudku; bylo jí učiněno vyjádření z odboru Důchodového pojištění zaměstnanců, nebyl připojen stejnopis napadeného rozhodnutí“. Dále dodává, že veškerá vyšetření má obvodní lékařka MUDr. M. z P. u M. L. a MUDr. Ž. z plicního oddělení. K přípisu připojila stěžovatelka stejnopis napadeného rozhodnutí žalované, osobní list důchodového pojištění a dále potvrzení České správy sociálního zabezpečení – referátu LPS Tachov o pracovní rekomandaci.

Krajský soud v Plzni vyzval poté stěžovatelku přípisem ze dne 26. 9. 2005, aby nejpozději do 10. 10. 2005 sdělila soudu, zda na podané žalobě trvá a aby vysvětlila důvody, proč soudu neposkytuje potřebnou součinnost – z jakého důvodu dosud řádně nereagovala na usnesení ze dne 7. 9. 2005 k doplnění a upřesnění žaloby, v němž byla

poučena, jakým způsobem má žalobu doplnit. Stěžovatelce bylo vysvětleno, že její přípis ze dne 20. 9. 2005 těmto požadavkům nevyhovuje, neboť v něm neuvedla z jakých důvodů považuje napadený výrok rozhodnutí o zamítnutí žádosti o částečný invalidní důchod za nezákonný, když žádost o částečný invalidní důchod nebyla zamítnuta z důvodu, že navrhovatelka by nebyla uznána částečně invalidní, ale pro nezískání potřebné doby pojištění v rozhodném období. Dále byla vyzvána, aby sdělila, zda v přehledu dob pojištění uvedených v osobním listu důchodového pojištění, připojeném k napadenému rozhodnutí žalované, jsou uvedeny všechny doby pojištění a pokud nikoliv, aby sdělila dobu trvání pracovního poměru a adresu zaměstnavatele. Stěžovatelka byla upozorněna, že důkazním břemeno spočívá v tomto řízení na žalobci a že v případě nedodržení stanovené lhůty může jí být soudem uložena pořádková pokuta.

Přípisem ze dne 4. 10. 2005 požádala žalobkyně Krajský soud v Plzni o prodloužení lhůty k vypracování doplňku žaloby do 31. 10. 2005. Uvedla, že důvodům k doplnění požadavku soudu nerozumí a ráda by se proto poradila s advokátem, který by ji s vypracováním doplňku pomohl. Soud její žádosti vyhověl a sdělil stěžovatelce, že její podání očekává do poloviny měsíce listopadu 2005. Dne 24. 10. 2005 bylo Krajskému soudu v Plzni doručeno podání stěžovatelky, v němž k výzvě soudu uvedla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno v měsíci září 2005, s napadeným výrokem nesouhlasí, protože byla uznána částečně invalidní na základě posudku lékaře OSSZ v Tachově, přičemž částečně invalidní byla již v roce 1992, kdy jí byl přiznán částečný invalidní důchod. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a byl jí opět přiznán částečný invalidní důchod. Připojila kopii rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 1992 o přiznání částečného invalidního důchodu.

Krajský soud v Plzni poté zaslal žalobkyni přípis ze dne 24. 10. 2005, v němž uvádí, že ji dodatečně poučuje podle § 35 odst. 7 soudního řádu správního o možnosti požádat soud o ustanovení zástupce z řad advokátů, neboť toto poučení jí doposud zasláno nebylo. Soud cituje zmíněné zákonné ustanovení a dodává, že požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní, neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení. Poučení bylo doručeno stěžovatelce, jak vyplývá ze záznamu na doručence obálky, v níž bylo zasláno, dne 26. 10. 2005.

Dne 2. 11. 2005 vydává krajský soud napadené usnesení, jejímž opravný prostředek žalobkyně odmítá a současně vyslovuje, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospívá k závěru, že podání žalobkyně, jímž se domáhala přezkumu rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti o částečný invalidní důchod, nemá náležitosti požadované ust. § 37 odst. 3 a § 71 s. ř. s. Nebylo v něm uvedeno, které rozhodnutí označené datem a spisovou značkou se napadá, co žalobkyně navrhuje, nebyly označeny výroky rozhodnutí, které jsou napadány, nebyly uvedeny žalobní důvody, z nichž by bylo patrné z jakých skutkových a právních důvodů považovala žalobkyně napadené výroky rozhodnutí nezákonné, jaké důkazy navrhovala k prokázání svých tvrzení a konečně nebyl ani zformulován výrok navrhovatelkou požadovaného rozsudku. Nedostatky podání se nepodařilo odstranit ani vzdor snaze soudu, neboť na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 9. 2005 a další výzvu ze dne 26. 9. 2005, v nichž byla žalobkyně podrobně poučena o způsobu, jakým má své podání doplnit, jakož i následcích nevyhovění takové výzvě, žalobkyně sice svými přípisy reagovala, nicméně vytýkané vady neodstranila. Za této procesní situace představují dle názoru Krajského soudu v Plzni neodstraněné nedostatky žaloby vadu, která brání s přihlédnutím k dispoziční zásadě, jejímu věcnému

vyřízení ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Protože v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat, soud opravný prostředek žalobkyně odmítl.

Včasnou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení napadeného usnesení Krajského soudu v Plzni. Současně žádá o ustanovení „bezplatného advokáta“. Poukazuje na svůj nepříznivý zdravotní stav a nemožnost nalézt zaměstnání „na poloviční úvazek“. Připomíná, že částečný invalidní důchod pobírala od 1. 8. 1990 do roku 1992, kdy jí byl odňat. Dne 16. 6. 1996 jí byl částečný invalidní důchod „vrácen“ a poté opět odebrán (od r. 1998 do r. 1999 byla vyplacena částka ČSSZ v Praze).

Usnesením ze dne 12. 1. 2006, č. j. 16 Cad 185/2005 – 49, ustanovil Krajský soud v Plzni stěžovatelce k jejímu návrhu zástupce – advokáta JUDr. Petra Knoblocha, se sídlem v Plzni, Husova 17. Dospěl k závěru, že stěžovatelka doložila dostatečným způsobem předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a tím i pro možnost ustanovení zástupce soudem ve smyslu ust. § 35 odst. 7 s. ř. s.

V doplňku kasační stížnosti, sepsaném ustanoveným advokátem, je důvodnost kasační stížnosti spatřována v nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení Krajského soudu v Plzni, a to vzhledem k jeho nesrozumitelnosti, která byla rovněž vadou řízení před soudem, mající za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konkrétně pak namítá, že byla v průběhu řízení poučena o možnosti požádat o ustanovení zástupce podle § 35 odst. 7 až přípisem soudu, který jí byl doručen dne 26. 10. 2005, přičemž k odmítnutí stěžovatelčina podnětu k přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované došlo pouhých 5 dnů po doručení zmíněného přípisu. V takovém postupu soudu lze spatřovat závažnou vadu, nehledě k tomu, že krajský soud citoval nesprávné ustanovení soudního řádu správního, neboť o možnosti ustanovení zástupce soudem, a to na návrh, hovoří sice ust. § 35 s. ř. s., ale odst. 8 a nikoliv odst. 7. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nemá právnické vzdělání a vzhledem k obsahu jejích podnětů, které jsou více než jednoduché, je zřejmé, že stěžovatelka se řídila vadným poučením soudu a pokud vyhledala ust. § 35 odst. 7 s. ř. s., nemohla zjistit možnost navrhnout soudu, aby jí byl pro předmětné řízení ustanoven zástupce. Tímto vadným poučením stěžovatelka utrpěla újmu, nehledě k tomu, že jí poučení bylo doručeno až dne 26. 10. 2005 a ve věci bylo rozhodnuto již 2. 11. 2005. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Namítaný důvod kasační stížnosti (užití nesprávného odstavce zákonného ustanovení při poučování stěžovatelky o možnosti podání návrhu na ustanovení zástupce) stěžovatelka výslovně podřazuje ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti, nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem k tomu, že je Nejvyšším správním soudem přezkoumáváno usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba stěžovatelky odmítnuta, přichází však v úvahu toliko důvod kasační stížnosti vymezený pod ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. písm. e), tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Ten však stěžovatelka neuplatnila. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci není však vázán důvodem kasační stížnosti, neboť řízení

před Krajským soudem v Plzni bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), jde však o jinou vadu než stěžovatelkou namítanou. Proto - nad rámec důvodu kasační stížnosti - posoudil zákonnost napadeného usnesení a dospěl k závěru, že je třeba je zrušit a věc vrátit Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení.

V posuzované věci bylo nutno se zaměřit na přezkoumání zákonnosti postupu krajského soudu a jeho rozhodnutí, jímž byl opravný prostředek odmítnut podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení soud odmítne usnesením návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. S krajským soudem lze souhlasit potud, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu, musí podle současné právní úpravy žaloba obsahovat (§ 71 odst. 1 s. ř. s.) kromě obecných náležitostí podání za a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroku rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadený výrok rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

Předseda senátu usnesením podatele vyzve k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud je s krajským soudem za jedno i v tom, že podání stěžovatelky ze dne 23. 8. 2005, které mu bylo doručeno prostřednictvím žalované spolu s jejím vyjádřením, mělo vady, pro které – bez jejich odstranění – nebylo možné je projednat. Proto správně vyzval krajský soud stěžovatelku k odstranění vad podání usnesením ze dne 7. 9. 2005 a poučil ji, jakým způsobem má své podání (žalobu) doplnit a tím vady předchozího podání odstranit. Na tuto výzvu stěžovatelka reagovala přípisem, jehož obsah je zcela zmatečný, neboť v něm jen opisuje některá zadání soudu z předchozí výzvy a je tudíž patrné, že stěžovatelka výzvě soudu naprosto neporozuměla. Vzdor této skutečnosti, kdy nepochybně měla soudu vyvstat potřeba poučit stěžovatelku, aby si pro řízení zvolila advokáta, event. požádala o jeho ustanovení soudem, krajský soud tento postup nezvolil a znovu stěžovatelku poučil (přípisem ze dne 26. 9. 2005) o nutnosti odstranění vad podání a upozornil ji na možnost uložení pořádkové pokuty. Stěžovatelka požádala o prodloužení lhůty k podání doplňku kasační stížnosti s tím, že požadavku soudu nerozumí a potřebuje se poradit s advokátem. V podání ze dne 13. 10. 2005 znovu opakuje, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť byla uznána částečně invalidní a dodává, že částečně invalidní byla i v roce 1992 a jako důkaz nabízí kopii rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu z naposledy uvedeného roku.

Krajský soud v Plzni poté poučil stěžovatelku o tom, že se předseda senátu může na návrh ustanovit usnesením účastníku zástupce, jímž může být i advokát, pokud účastník splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Aniž by stěžovatelku vyzval k tomu, zda míní takový návrh podat (aniž jí pro odpověď ustanovil lhůtu), sedmý den po doručení poučení stěžovatelce vydává napadené usnesení, v němž opravný prostředek odmítá.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že účastníku, jenž se domáhá pomoci u soudu, nesmí být na újmu neznalost práva ani nedostatek vzdělání jako takový. U osoby, která se domáhá přiznání dávky podmíněné nepříznivým zdravotním stavem, je třeba zvlášť obezřetně hledat hranici, za kterou je odepření soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu, zvláště je-li rozhodnutí takové povahy, že může znamenat výrazný zásah do jejího života. Rovný přístup, pokud jde o procesní práva účastníků řízení, je vždy třeba ctít. Ve správním soudnictví taková zásada vyvstává ještě zřetelněji, když tu proti sobě stojí správní orgán vybavený odborným aparátem, nadaný pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech fyzických a právnických osob, znalý svých procesních práv, neboť se účastní řady obdobných sporů, a na druhé straně jednotlivec, adresát rozhodnutí správního orgánu, který takovými kvalitami nadán není. To, co bylo právě uvedeno, však rozhodně neznamená, že by měl být žadatel o dávku důchodového pojištění jako účastník řízení před soudem jakkoliv zvýhodňován. Toliko je nezbytné zajistit, aby se nedokonalost jeho podání nestala překážkou přístupu k soudu, aniž by mu byla dána možnost k nápravě, zahrnující nejen přiměřené poučení, lhůtu a vyrozumění o následcích, jež nastanou v případě, že pokynům nevyhoví, ale i poučení o možnosti požádat o ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s., od 13. 10. 2005 v souvislosti s vložením nového odstavce 5 do tohoto ustanovení se poučení posunulo do odstavce 8 téhož ustanovení – zákonem č. 350/2005 Sb.).

Krajskému soudu v Plzni nelze upřít, že se snažil odstranit vady stěžovatelčina podání dvěma výzvami, v nichž ji podrobně poučil o způsobu, jakým má nedostatky svého podání odstranit. Vzhledem k obsahu reakcí stěžovatelky mu však po obdržení jejího prvního „doplňku kasační stížnosti“ muselo být zřejmé, že stěžovatelka výzvě naprosto neporozuměla a mělo tudíž následovat poučení o možnosti požádat o ustanovení zástupce. K tomu soud přistoupil až 24. 10. 2005, kdy se stěžovatelce takové poučení poskytl, aniž by však vyčkal alespoň po minimální reálně přiměřenou dobu, v níž by mohla stěžovatelka na jeho poučení reagovat (nehledě k tomu, že ji k odpovědi nestanovil příslušnou lhůtu), bez dalšího opravný prostředek odmítl. Za této situace lze jinak nezbytné poučení soudu označit za zcela formální, postrádající jakýkoliv smysl. Jeho smyslem je totiž poskytnutí možnosti účastníku požádat o ustanovení zástupce, který by pomohl k ochraně jeho práv. Taková možnost s ohledem na výše uvedené stěžovatelce dána nebyla.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu jde o vadu řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí opravného prostředku (žaloby) stěžovatelky, neboť vadnost jejího podání v kontextu s absencí poučení soudu stěžovatelce o možnosti požádat o ustanovení zástupce, se stalo překážkou přístupu k soudu, kdy soud odmítl se věcí zabývat. K takovému pochybení došlo bez ohledu na to, že krajský soud v době, kdy stěžovatelku poučoval, poukázal nesprávně na odstavec 7 ustanovení § 35 s. ř. s., ačkoliv správně měl již (od 13. 10. 2005) odkázat na odstavec 8 téhož ustanovení. I když lze v tomto směru připustit, že jde o určitou nepřesnost poučení, sama o sobě takováto nepřesnost nemohla mít za následek vadu řízení jak namítá stěžovatelka, neboť bez ohledu na označení odstavce byl obsah příslušného ustanovení krajským soudem v poučení přímo citován.

V posuzované věci nebyly tudíž splněny podmínky pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Plzni pro nezákonnost [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud se v dalším řízení v souladu s právě vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) pokusí o odstranění zmíněného nedostatku tím, že poučí stěžovatelku znovu o možnosti požádat o ustanovení zástupce i pro řízení před krajským soudem a poté ustanoveného zástupce (zřejmě s ohledem na seznámení se s věcí bude vhodné, aby se jím stal zástupce ustanovený pro řízení o kasační stížnosti, tedy JUDr. Petr Knobloch) vyzval k odstranění vad žaloby. Podle výsledku doplnění zvolí pak další procení kroky.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Plzni v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatelky JUDr. Petru Knoblochovi, advokátu, který byl ustanoven soudem k její žádosti zástupcem pro řízení o kasační stížnosti byla stanovena za 3 úkony právní služby á 250 Kč [příprava a převzetí zastoupení - § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ust. § 9 odst. 1 písm. e) a f) téže vyhlášky], k čemuž byla přiznána paušální částka 3 x 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 975 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatelky vyplacena do 30ti dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová.
předsedkyně senátu